

ALUSSA OLI
70-LUKU,
KAMBODŽA
JA KHMERIEN
KANSANMURHA.

POL POT
POL POT
POL POT
POL POT
POL POT

TULI KURJUUS.

80-LUVULLA LÄHDETTIIN
PAKOLAISLEIREILLE
PAREMMAN ELÄMÄN TOIVOSSA

PÄIVÄÄ TÄTI!
OLEN DALEN JA
TUO ON PERHEENI

MM-HHM..

TAVATTIIN MUITA PERHEITÄ.

JAETTIIN SAMAN
KOKEMUSMAAILMAN.

TAVATTIIN LÄNSIMAALAISIA.

A PARANG!

OLETTEKOS ENNEN
NÄHNEET
WC-PÖNTTÖÄ?

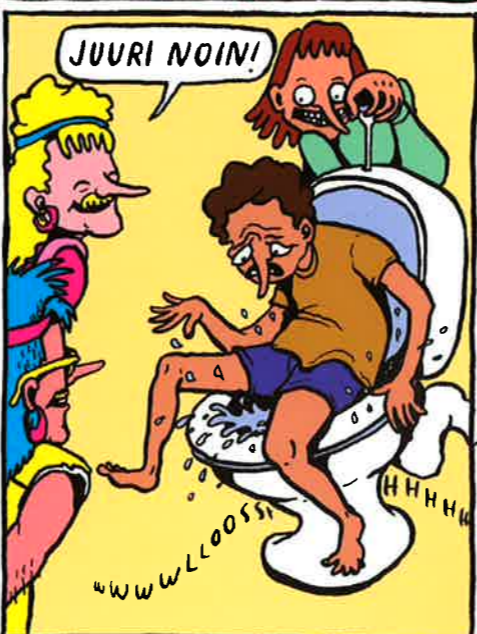
EI IHAN

TOISINPÄIN

EI EI

JALAT MAAHAN

JUURI NOIN!

WWWLLOOSSS
HHHH

TULI PÄIVÄ KUN
JONOTETTIIN JOTAIN

YHTÄKKIÄ RYNNÄTTIIN
JOTAKIN KOHTI

PISTETTIIN NIMI
JOHONKIN TAULUUN

JA SITTEEN TULIKIN JO Tieto

OLETTEKOS ENNEN
KUULLEET TUHANSIEN
JÄRVEN MAASTA?

MITÄ TUO VALKOINEN ON?

LUNTA

TÄH?

EI PÄÄTETTY MUUTTAA
SUOMEEN.

SUOMI PÄÄTTI OTTAA
MEIDÄT VASTAAN.

JÄATELÖÄ!

EIKUN EISE OOKAAN JÄATELÖÄ

MEITÄ ON HUIJATTU

NOH NOH, MUISTAKAAS OLLA KIITOLLISIA TÄSTÄ

JOO JOO

KUHERRUSKUKAUSI TULI...

KIELI! KULTTUURI! IHMISET!

...JA MENI.

SYNTYI KUILU OMAN KULTTUURIN JA UUDEN YHTEISKUNNAN VÄLILLE

EEHH...?

HYS HYS, ON EPÄ-KOHTELIASTA JOS PALJASTUMME BUDDHALAISIKSI!

KIITOS KIITOS

LISÄTAAKKANA LOPUTON KIITOLLISUUDEN VELKA

PERHEEN ROOLITKIN MUOKKAUTUIVAT

NÄHDÄÄN ILLALLA

ME VANHEMMAT LAPSET OLTIIIN TULKKINA, APUNA, FYSIOTERAPEUTTINA, KAVERINA, TUKENA, ASIAKIRJOJEN HOITAJANA.

JÄ LAPSENVAAHTINA.

VHUUUUUU...

DAAAALEEE!

DALENI!

AUTA!

ÄÄÄÄ!

KATO HEI KATO!

ANTAKAA MUN OLLA RAUHASSA!

PITÄKÄÄ PERINTEENNE

YSTÄVIEN AVULLA PÄÄSI ELÄMÄSSÄ ETEENPÄIN, JA VIHDOIN TULI OMA RAUHA JA ITSENÄISYYS. SOPEUTUMINEN. JA OMA PERHE.

NONIIN LAPSET, ME MUUTETAAN NYT OULUUN

OOH

MUUTOS ON SUURI.

MUTTA TÄLLÄ KERTAA TIETÄÄ MITÄ ODOTTAA.

JÄ SAISIKO OLLA KAHVIA TAI TEETÄ?

KAHVI KIITOS

PÄIVÄÄ

WOULD YOU LIKE TO HAVE COFFEE OR TEA?

OLETTEKOS ENNEN NÄHNEET KUNNOLLA LUNTA?

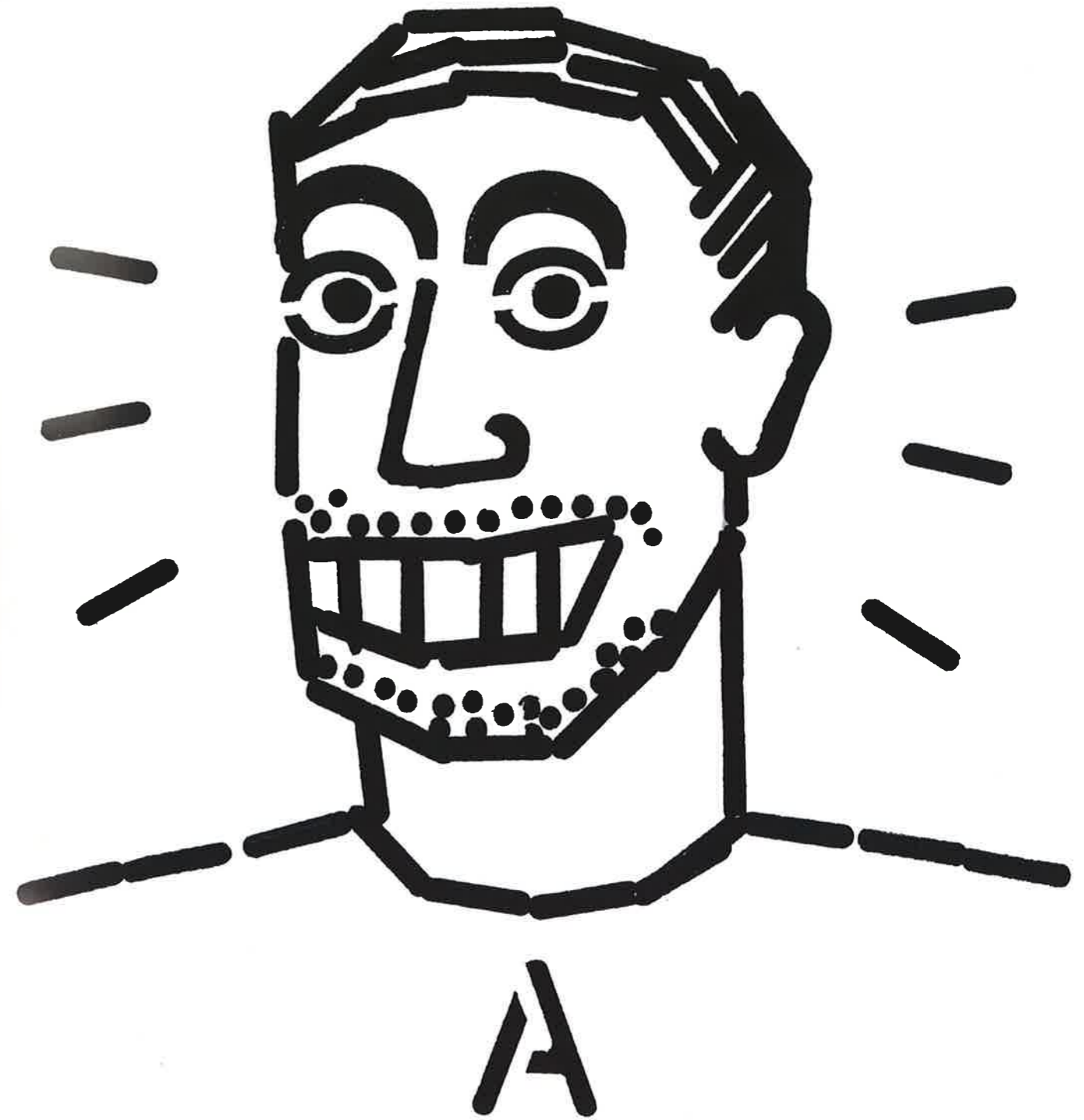

Maahanmuuttaja on ihminen, joka asettuu asumaan toiseen maahan vuodeksi tai pidemmäksi ajaksi. Kaikki ulkomailta muuttavat ovat maahanmuuttajia, sekä pakolaiset että EU:n kansalaiset.

Lähde: pakolaisapu.fi

A

MILLA PALONIEMI

Syntynyt 1981 Mitrovicassa, Kosovossa.
Tullut Suomeen 1992.
Tuotantotalouden insinööri.
Asuu perheineen Espoossa.

Mikä tää maa on?

Tulitiin Suomeen 1992. Olin täyttäny just 11v. Hengattiin Joensuussa erään naisen luona, jonka faijan duunikaveri tiesi. Se oli joku kirkkotyyppi.

FAIJA

VELI (17v)

MUTSI

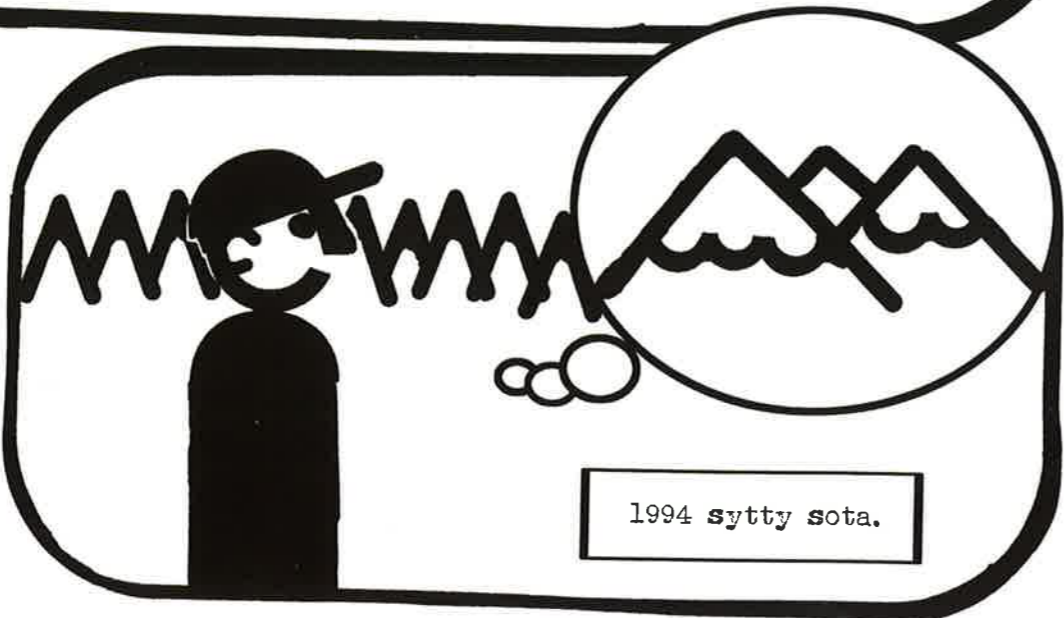
SISKO (13v)

MÄ

Meidän piti asua Suomessa vain pari kuukautta.

Niin kauan, et tilanne kotona rauhoittus.

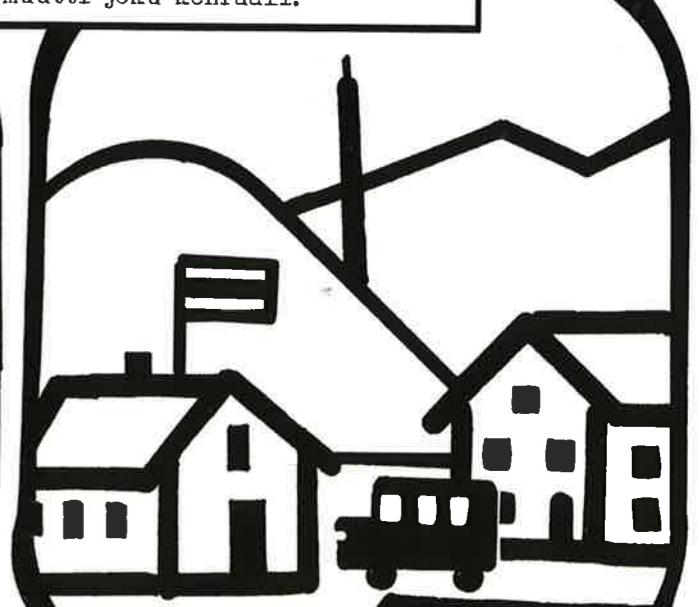
Mut ei se rauhoittunu.

1994 sytty sota.

Koti oli ollut siihen saakka Kosovossa, kaupungissa nimeltä Mitrovica.

Se oli ensimmäinen paikka, jonka serbit valtasivat. Meidän kotiin muutti joku kenraali.

Levottomuus meidän perheessä alkoi kasvaa, kun saatiin kuulla mutkan kautta, et mun vanhempaa veljeä oli kyselty ja tarkkailtu.

Vanhemmat oli kuullu, et armeijakäsiä jätkeä oli "poimittu"...

...ja sit ne vaan hävis!

Lopulta veljee tulitiin kyseleeseen meille kotiovelle saakka.

Veli lähetettiin tuttuun luo Turkkiin. Puolen vuoden kuluttua se tuli takas ja kyselyt alkoi taas. Ja mäkin kasvoin...

Meille ei jääny vaihtoehtoja.

Me sit muutettiin Espooseen. Alotin koulun. Aluks me kaikki lapset käytiin kielikoulua, eli opeteltiin suomee. Mä en osannu silloin ees enkkuu!

Menin kouluun 5. luokalle. En tajunnu opetuksesta mitään, mut kuvis ja liikunta oli helppoja.

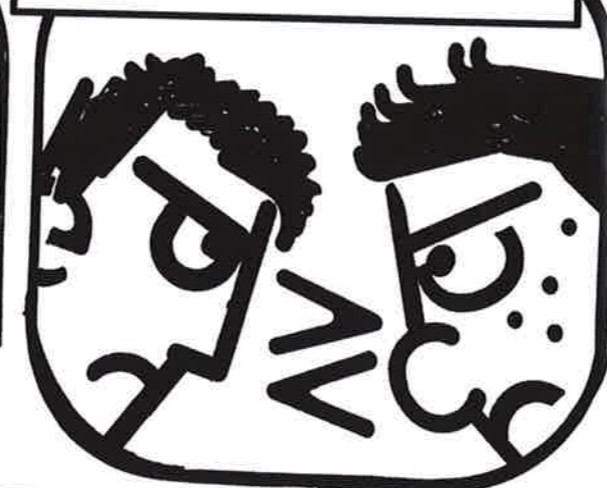
Mun kielitaidottomuudelle naurettiin, mut mä nauroin myös takas!

Suomen kieli oli älyttömän vaikeeta! Onneks sisarukset oli tukena. Meistä tuli sinä aikana tosi läheisiä.

Olin kouluni ainoa ulkomaalainen. Tietysti kiusaajat oli heti kimpussa. Päätin, että muahan ei kiusata, joten pistin niitä turpiin ja kiusaus loppu siihen!

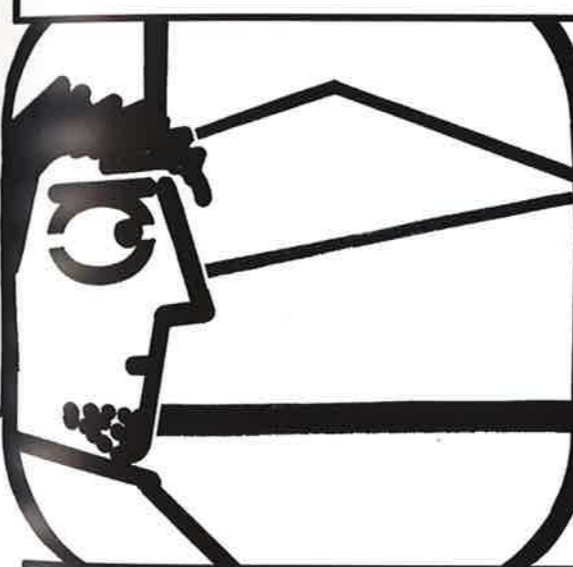
Lopulta olin äidinkielessä tosi hyvä.

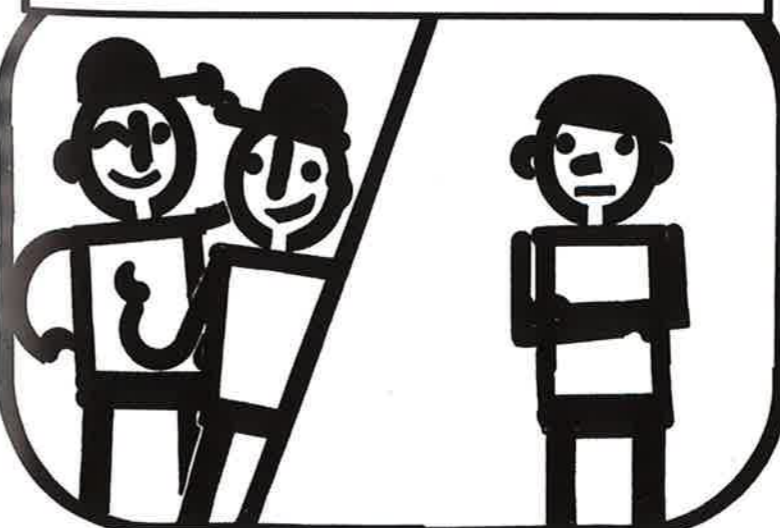
Sopeuduin Suomeen sit lopulta aika nopeesti ja hyvin. Nuorena sopeutuu helpommin. Mut esim. vanhempi veli ei koskaan oikein viihtyny ja se asuukin nyt Belgiassa.

Kosovossa kävin muuton jälkeen ensi kertaa 17 vuotta sitten, 15-vuotiaana. Asuin sukulaisten luona.

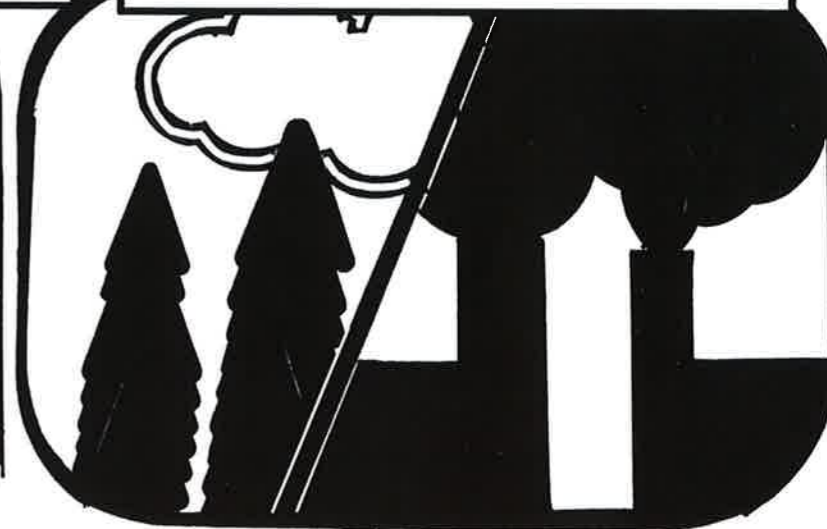
Kosovossa ilmapiiri on rennompi kuin Suomessa. Ihmiset ottaa iisimmin, on huolettomampia. Kaipaen sitä välillä.

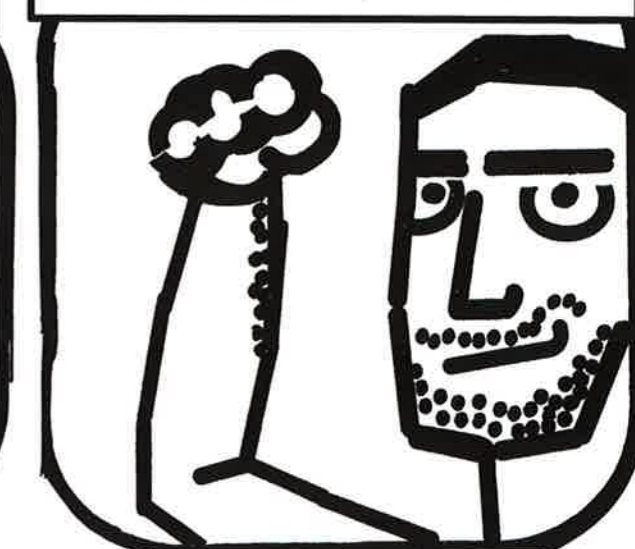
Opiskelin insinööriksi, niinkuin faijakin. Kävin opinnot enkun kielellä. Asun edelleen Espoossa, vaimon ja kolmen lapsen kanssa.

Tykkään Suomessa eniten luonnosta. Se on tosi puhdas verrattuna Kosovoon.

Uskon, että avaintekijä mun suomalais-tumisessa on ollu asenne. Oon aina menny ja tehny TÄYSILLÄ!

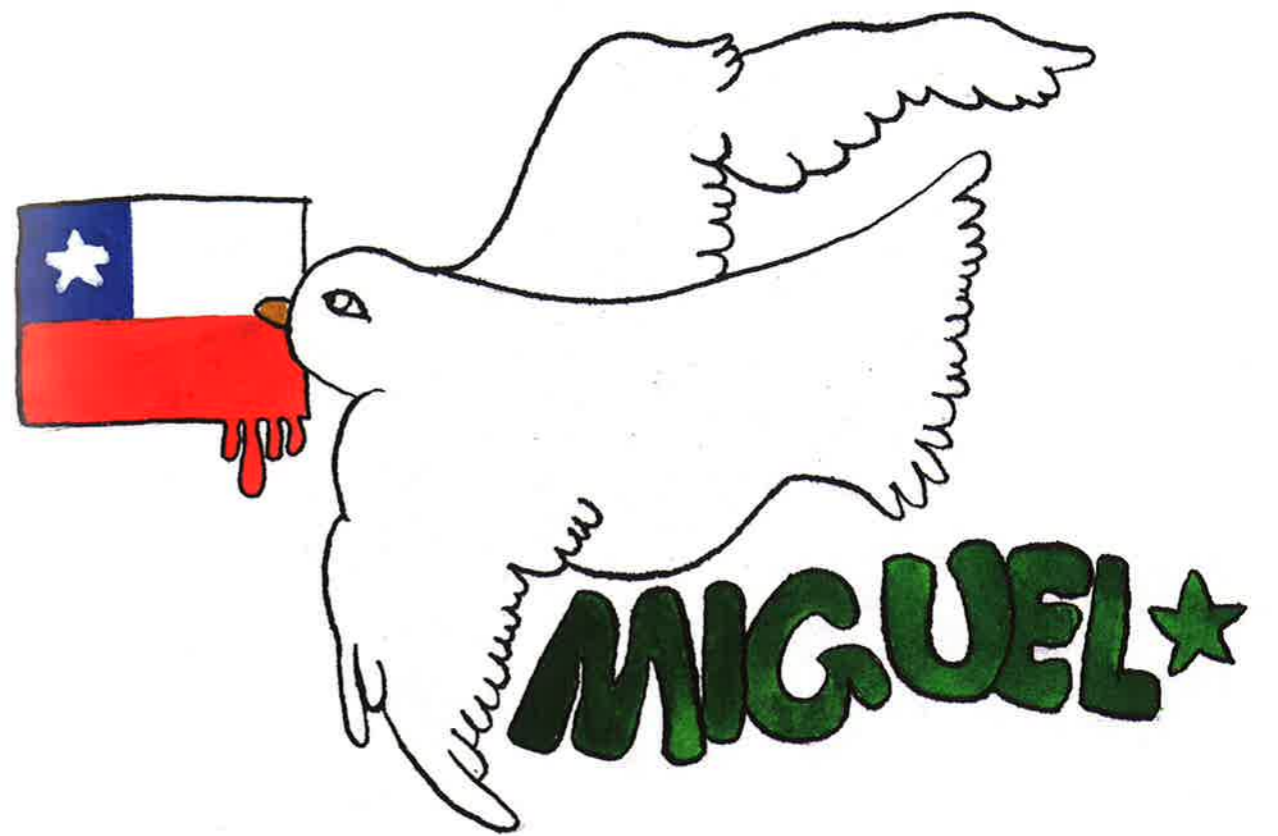
Pakolainen on paennut kotimaastaan vakavaa vaaraa
kuten sotaa tai ihmisoikeusrikkomuksia.

Pakolaisen oikeus turvapaikkaan on määrätty Geneven sopimuksessa vuonna 1949.

Lähde: pakolaisneuvonta.fi

MIGUEL

REETTA LAITINEN

Syntyinmaa: Chile

Tuli Suomeen: Vuonna 1973

Ammatti: Valokuvaaja

Suomessa ollessaan kaipaa Chilestä vuoria,
autiomaata ja ihmisiä. Poissa ollessaan
kaipaa Suomesta Jallua ja saunaa.

Kasvoin
Santiagossa ja
pienessä kaivos-
kylässä, josta
isäni oli saanut
kötä. Hän
oli ma-
tematik-
ko.

Minä olin kapinalli-
nen. Lopetin koulun
16-vuotiaana
ja menin
kuparikai-
vokselle
koihin
vuonna
1972.

Teinänä elin kavereideni
kanssa hippielämää.
Meillä oli oma puu
vuorilla. Sen ympärillä
oli meidän jumalan
henki. Puun juurella
kuunneltiin Led
Zeppelinä ja
muuta hippie-
musaa.

Olin yhdessä Maddy-nimisen tytön kanssa.
Meidän oli tarkoitus viettää koko loppuelämämme yhdessä.
Hänen takiaan olisin halunnut jäädä Chileen.

11.9.1973 sotilasjunta
kaappasi vallan presidentti
Salvador Allendelta.
Ihmisiä surmattiin ja katosi.
Myös isäni pidätettiin ja
vapautettiin sitten "epätoivottuna
henkilönä".
Meidän oli lähdettävä maasta.

Turku, 12. joulukuuta, 1973

Valinnanvaraa ei ollut. Suomi otti meidät vastaan pakolaisina.

Olimme täysin
ummikkoja,
mutta päätimme
sopeutua.

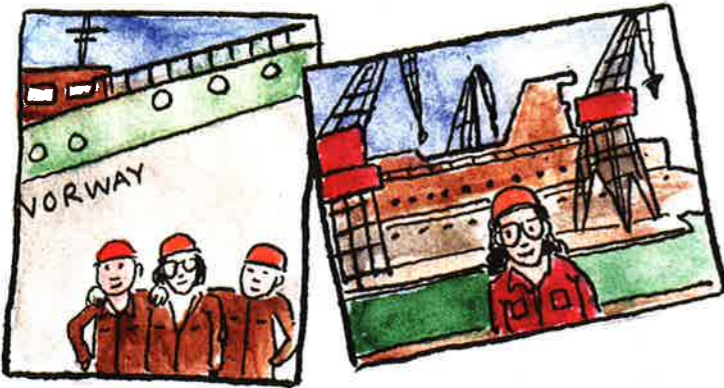
Suomalaiset
olivat ystä-
vällisiä, vaikka
eivät juuri
olleet nähneet
ulkomaalaisia.

Perhe hajosi Turun vuoden jälkeen ja
muutin Kirkkonummelle, jossa
sain myös kavereita.

Töitä haun
sanakirja kädessä.
Työskentelin mm.
Varubodenin
Shellillä ja
Jorvaksessa
puhelinoppi-
tehtaalla.

70-luvun loppupuoli oli menevää aikaa. Naiset ja hauskanpito kiinnostivat. Olin töissä telakalla.

Sain kuitenkin potkut risteilykeskusta.

Venäläiset merimiehet myivät halpaa vodkaa, jota joimme työkavereiden kanssa.

Elo tasaantui hetkeksi, kun tapasin Maaritin ja menimme naimisiin.

1979

Poikamme Daniel syntyi!

Ero tuli kuitenkin jo 1980 ja palasin poikamiehen elämään.

Istuin Vanhan kuppilassa ja työskentelin rakennuksilla mm. Messukeskuksessa, missä Daniel on nyt töissä.

Työtapaturomin myötä ura vaihtui. Työterveyslääkäri neuvoi hakemaan ammattikouluun valokuvauslaboranttilinjalle. Pääsin töihin Tiedonantaja-lehteen, jossa pääsin myös kuvaamaan.

Olen kuvannut paljon ulkomailla. Venäjä, Bosnia, Chile...

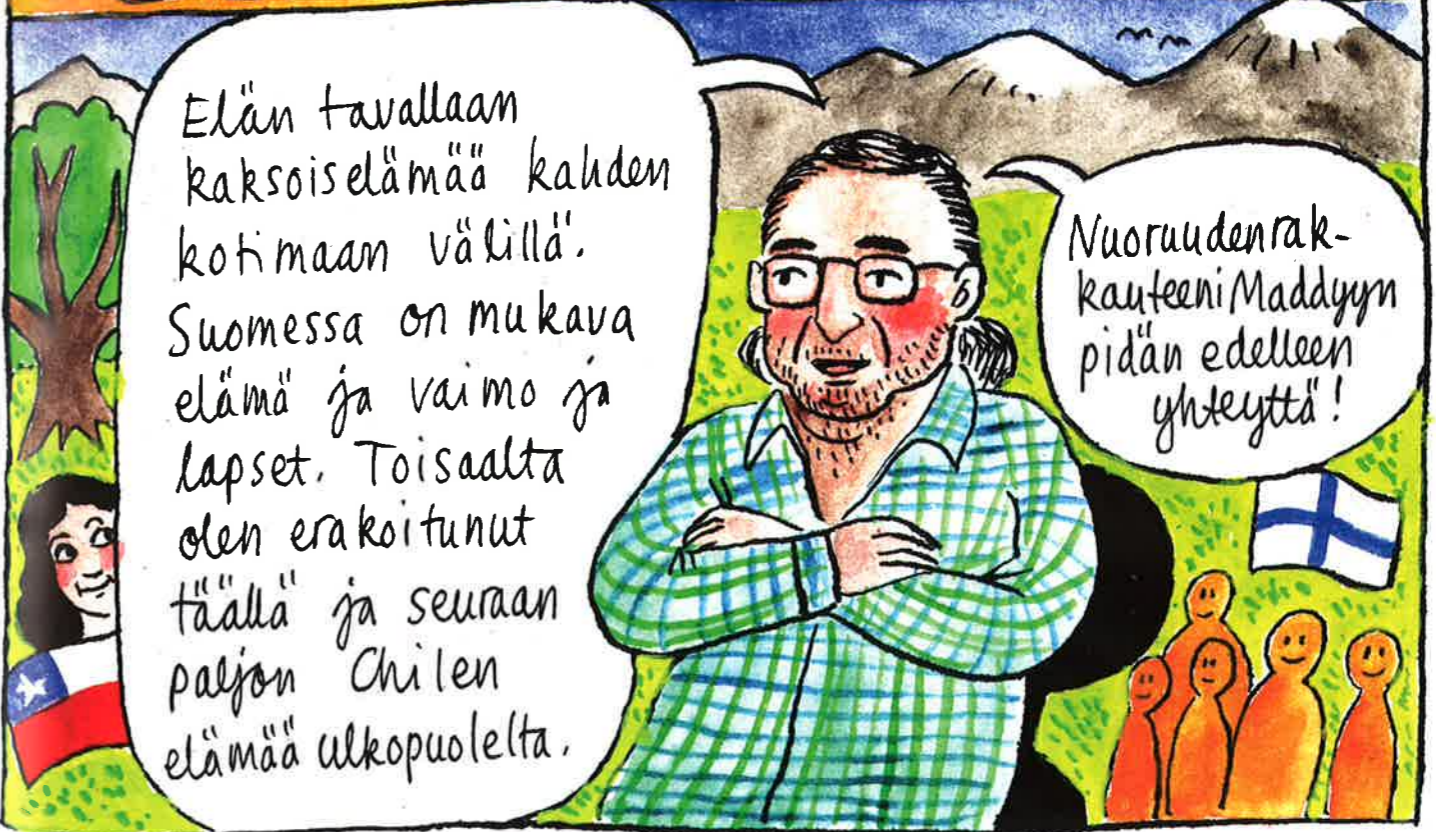
Chileen palasin ensimmäistä kertaa 18 vuoden jälkeen. Lentokentällä oli vastassa ystäväni Jorma ja vietin paljon aikaa Santiagossa suomalaisten kanssa. Ajelin taksilla vanhoissa paikoissa, jotka olivat muuttuneet vieraksi.

Parin viikon kuluttua tuli jo ikävä Suomea, vaimoa ja tyttärtä.

Elän tavallaan kaksoiselämää kahden kotimaan välillä. Suomessa on mukava elämä ja vaimo ja lapset. Toisaalta olen erakoitunut täällä ja seuran paljon Chilen elämää ulkopuolelta.

Nuoruudenrakkauteeni Maddyyn pidän edelleen yhteyttä!

SARA JA ZARAN

HENRI GYLANDER

Turvapaikanhakija lähtee itsenäisesti pakoon epäinhimillisiä elinolosuhteita, kuten vainoa, sotaa tai nälänhätää.

Kohdemaahan päästyään hän hakee sieltä kansainväliseen suojeluun perustuvaa turvapaikkaa.

Turvapaikkahakemusten käsittely kestää usein hyvin pitkään.

Vuonna 2013 hakemuksista hyväksyttiin 45 prosenttia.

Lähteet: pakolaisapu.fi, migri.fi

SADA & ZADAN JANA & ZADAN

Niin ... tai no, oikeastaan
nimemme ovat ihan toiset...
Mutta koska olemme eläneet
paperittomina pakolaisina
Ruotsissa neljä vuotta, on
anonyyminä pitäytyminen
perusteltua.

Pakenimme Kosovosta
vuonna 2007 kolmen
lapsemme kanssa. Olimme
silloin vähän yli 30-
vuotiaita.

Mieluiten emme
puhuisi ollenkaan kaikesta
siitä, mitä olemme
joutuneet vuosien
varrella kokemaan.

Mutta ...
on se ehdottomasti
kertomisen arvoinen
tarina!

Nimemme ovat serbialaiset, mutta olemme romaneja. Etninen taustamme on syy lähes kaikkiin vaikeuksiimme.

Koko kotikaupunkimme Djakovica "puhdistettiin" albaanien ja serbien sodan jälkeen. Kummallakin puolella romaneja vihattiin – kaikki halusivat meistä eroon.

Asiat sen kuin pahenivat vuosien varrella. Yksikään lapsistamme ei loppujen lopuksi voinut enää käydä koulua kaiken vihan takia. Emme uskaltaneet edes päästää heitä yksin ulos talosta.

Kauppaan täytyi mennä nopeasti, ostaa äkkiä jotain ja palata yhtä nopeasti kotiin.

Albaaninaapurit tunsivat meidät ja pitivät meitä silmällä.

Jopa lapset olivat aseistautuneita, he olivat kaikkein vaarallisimpia. Heiltä ei ollut turvassa missään – ei edes työpaikalla.

Meillä oli suuri, hieno talo, meillä oli kyllin ruokaa pöydässä... Kuka silloin haluaa muuttaa?

Mutta meillä ei ollut vapautta. Kuka silloin haluaa jäädä?

Koimme Kosovossa loppuaikoina vielä paljon kauheampiakin asioita.

Mutta niistä asioista emme kerta kaikkiaan jaksa puhua.

Loppujen lopuksi ei ollut enää valinnanvaraa. Meidän oli paettava niin pian kuin suinkin pääsimme.

Minkäänlaista viisumia ei ollut saatavissa. Ainoa mahdollisuus maasta poistumiseen oli maksaa pimeänä – niin me teimme. Maksoimme salakuljettajille omaisuuden.

He ottivat meidät ja kaksi muuta perhettä rekka-auton kyytiin. Ajoimme yötä päivää emmekä päässeet koko aikana kertaakaan ulos raittiiseen ilmaan. Olimme silmittömän peloissamme.

Se oli ensimmäinen kerta, kun koskaan matkustimme minnekään.

Parin vuorokauden painajaismatkan jälkeen saimme kuulla saapuneemme Ruotsiin. Emme tienneet maasta yhtään mitään!

Kaksi päivää myöhemmin maahanmuuttovirasto sai järjestettyä meille tilapäisasunnon Varbergista.

Aiku uudessa maassa ei ollut helppo. Lapset eivät edelleenkään uskaltaneet mennä kouluun. Kaupassa käynti oli yhä varsin pelottavaa.

Vähitellen aloimme kuitenkin ymmärtää, etteivät albaanit Ruotsissa kyyenneet tekemään meille niitä kammottavia asioita, mitä Kosovossa.

Zaran sai työpaikan, Sara alkoi opiskella. Lapset saivat ensimmäistä kertaa eläessään ystäviä.

Aika kului, ja samaistuimme yhä enemmän ruotsalaisyhteiskuntaan. Aloimme kokea Varbergin kodiksi. Tulevaisuus vaikutti monin tavoin valoisalta.

Maahanmuuttovirasto kuitenkin hermostutti meitä jatkuvasti kaikkine kirjeineen ja tiedotuksineen.

"Taloudellinen tuki lakkautettu liiallisten ansiotulojen johdosta ..."

Onko tämä joku pila?!

Eraanä aamuna alkuvuodesta 2009 vanhin tyttäremme Jelena katosi. Kukaan koulussa ei ollut nähnyt häntä, ja jouduimme soittamaan poliisin.

Etsinnät kattoivat loppujen lopuksi koko Hallandin läänin ja jatkuivat myöhään yöhön asti. Lopulta Jelena löydettiin Varbergin laitakaupungilta sulkeutuneessa tilassa.

Sosiaalivirasto käski meidät toimittamaan hänet heti hoitoon.

Jelena sai diagnoosin posttraumaattisen stressihäiriön. Hän vaipui lyhyessä ajassa yhä syvempään apaattiseen tilaan, lakkasi syömästä ja puhumasta. Hän vietti kuukausia lastenpsykiatriosastolla.

Kahden vuoden odotuksen jälkeen saimme saman vuoden kesänä lopulta päätöksen maahanmuuttovirastolta.

KARKOTUS?

SERBIAAN! Siellä ei muka ole mitään vaaraa, kun ei ole sotaa ...

Eivät taida ollenkaan käsittää, millainen viha ja vaino meitä siellä odottaa!

Äiti, mikä on serbia?

Asiaamme käsitellyt virkamies ei juuri tarjonnut lohtua.

Vai on tyttönne psykiatrisella klinikalla? Äitähän nyt yritä!

Jos näin on, saa toinen vanhemmista jäädä tänne siiheksi, kunnes lapsi on terve. Toinen teistä lähtee muiden kanssa edeltä. siis JOS näin on ...

Se, jolta suurimmalla hädän hetkellä odotimme ymmärrystä ja tukea, halusikin jakaa perheemme kahtia.

Haloo ... Niin, 14-vuotias romanityttö ... Ai hän on siellä ... Niinpä niin, aina samat tarinat!

Mitä sellaiselle ihmiselle oikein voi sanoa?

Noudimme Jelenan klinikalta tämän huonosta kunnosta huolimatta ja pakenimme kotoa. Emme uskaltaneet enää luottaa ystäviimme Varbergissa – pelkäsimme jonkun heistä ilmoittavan poliisille, että yritimme nyt piiloutua.

Olimme kuulleet, että Göteborgissa sijaitsi ortodoksisirkko. Pyysimme sieltä epätoivoissamme yösiijaa.

Olemmehan sentään tunnollisia ortodokseja!

En ihan tiedä ... No, voitte yöpyä tuolla penkillä kyllä jos haluatte!

Angela, joka matkusti varauksetta samana päivänä Göteborgiin meitä auttaakseen, järjesti meille tilapäisen huoneen katolilaisen Franciscushjälpen-järjestön kautta.

Kirkko, johon emme kuuluneet oli omaa kirkkoamme avuliaampi.

Ainoa lohtumme tässä vaiheessa oli, että oli sateeton kesä.

Seuraavana päivänä päätimme koettaa paeta edelleen Norjaan. Mutta ennen kuin kerkesimme mihinkään, soitti ystävämmme Maja-Lisa Varbergista.

Ei! Ei missään nimessä!

Teidät lähetetään vain takaisin Ruotsiin ja pistetään telkkiä taakse! Odottakaa, lähetän sinne jonkun, joka voi auttaa teitä!

Asuimme kuukauden täysin eristyksissä, ilman sen enempää suihkua, pesukonetta kuin rahaakaan.

Kolmevuotiaasta Ivana-tytöstämme oli tulossa yliaktiivinen, hän sai valtavia tunteenpurkauksia. Naapurit alkoivat epäillä jotain, joten jouduimme lopulta muuttamaan pois.

Parin seuraavan kuukauden ajan muutimme piilopaikasta toiseen. Vain vaaleaihoisemmat Sara ja Ivana uskalsivat liikkua ulkosalla päiväsaikaan, koska he olivat vähiten romanin näköiset.

Sammuta röökki, isä!

Kumpu vain pystyisi ...

Asiaamme käsitellyt virkamies ei juuri tarjonnut lohtua.

Vai on tyttönne psykiatrisella klinikalla? Äitähän nyt yritä!

Jos näin on, saa toinen vanhemmista jäädä tänne siiheksi, kunnes lapsi on terve. Toinen teistä lähtee muiden kanssa edeltä. siis JOS näin on ...

Se, jolta suurimmalla hädän hetkellä odotimme ymmärrystä ja tukea, halusikin jakaa perheemme kahtia.

Haloo ... Niin, 14-vuotias romanityttö ... Ai hän on siellä ... Niinpä niin, aina samat tarinat!

Mitä sellaiselle ihmiselle oikein voi sanoa?

Noudimme Jelenan klinikalta tämän huonosta kunnosta huolimatta ja pakenimme kotoa. Emme uskaltaneet enää luottaa ystäviimme Varbergissa – pelkäsimme jonkun heistä ilmoittavan poliisille, että yritimme nyt piiloutua.

Lopulta tapasimme Maja-Lisan kautta Vlfen ja Evan, jotka asuivat kaukana Göteborgista. He olivat eläkkeellä, mutta täynnä elämää. Heidän poikkeuksellinen solidaarisuutensa tuli olemaan tulevaisuutemme kannalta täysin ratkaisevaa.

Voitte asua parisen kuukautta täällä yläkerrassamme.

Se onkin jo ollut monen paperittoman kotina.

KATSO äiti! Merinäköala!

Luvatut pari kuukautta venyivät paljon pidemmäksi ajaksi molemminpuoleisen luottamuksen kasvettua suuresti.

Meillä oli nyt pieni mutta kaunis koti maalla. Otimme vastaan kiitollisesti mutta kiitollisina vastaan sekä taloudellista että käytännön apua hyväksimme verkostoutuneilta ihmisiltä. Heidän ansiostaan selvisimme hengissä, päivän kerrallaan.

Elämä näissä olosuhteissa oli meille kuitenkin kaikkea muuta kuin helppoa.

Kosovossa olimme pelänneet paljon ja saaneet useita traumoja. Kaikki tuli sitäkin pahemmaksi, kun elimme paperittomina. Se oli varjoelämää ilman juuri minkäänlaisia oikeuksia. Jatkuva karkotuksen pelko toi mukanaan masennuksen ja neuroottisuuden.

Kaiken muun kallisarvoisen avun lisäksi Eva ja Ulf auttoivat meitä juridisesti niin paljon kuin pystyivät. Teimme heidän avullaan kaikkiaan kolme valitusta maahanmuuttovirastoon, mutta kerta toisensa jälkeen tuomio oli sama:

Talvella 2012 turvapaikkaprosessimme oli saapunut tiensä päähän – enää ei ollut mahdollista valittaa. Karkotuksen uhka kasvoi entisestään. Missään ei tuntunut turvalliselta.

Kuulimme jatkuvasti muista ihmisistä, muista perheistä, jotka oli haettu ja karkotettu väkiväkijoukolla. Se ei vähentänyt ahdistustamme.

Jelenan terveydentila oli onneksi vähitellen kohentunut. Pikku Ivana sai nyt puolestaan diagnoosit AD/HD ja lievä autismi. Hänen äärimmäisen levottomuutensa syy selvisi, mutta olimme erittäin huolissamme.

Lääkitystä oireisiin oli tarjolla Ruotsissa – mutta ei Serbiassa.

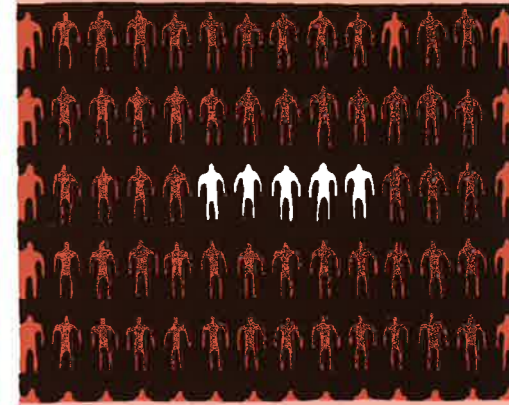
Kaksi päivää myöhemmin asianajajamme soitti.

Ilmoitusta ei ollut helppo sulattaa.

Mutta totta se oli! Koska lapsemme olivat niin pitkälti integroituneita, ja osin Ivanan diagnoosin vuoksi, oli päätös loppujen lopuksi kallistunut turvapaikan puolelle.

Toisin kuin useimmilla muilla.

Kun on elänyt kuusi vuotta paossa ja niistä neljä vuotta paperittomana, on vaikea pukea sanoiksi moisen uutisen herättämiä tunteita.

Olimme todellakin läpäisseet neulansilmän. Selviytyneet!

Puoli vuotta myöhemmin – nyt kun meillä on oma asunto, omat ansiotulomme sekä edes jossain määrin palautunut arvokkuus – tuntuu kaikki edelleenkin epätodelliselta. Meillä on yhä paljon ongelmia eivätkä vuosien pelko ja ahdistus noin vain katoa mielestä ja kehosta.

Mutta me olemme vapaita. Ja meidän lapsillamme on tulevaisuus vapaudessa.

Evan ja Ulfin meille järjestämän asianajajan avustuksella saimme loppujen lopuksi tehtyä uuden turvapaikkahakemuksen. Saimme maahanmuuttovirastosta uuden virkamiehen asiaa käsittelemään.

Tämä oli edellisen täydellinen vastakohta – ei koskaan epäillyt meitä, saattoi nauraa kanssamme. Hän esitti hyviä kysymyksiä ja oli kiinnostunut vastauksistakin.

Uskalsimme taas varovasti toivoa. Mutta keväällä 2013 satuimme kuulemaan jotain järkyttävää käynnillä paperittomia avustavassa Rosengrenska-järjestössä.

Mahdollisuutemme saada jäädä olivat siis – yksi sadasta.

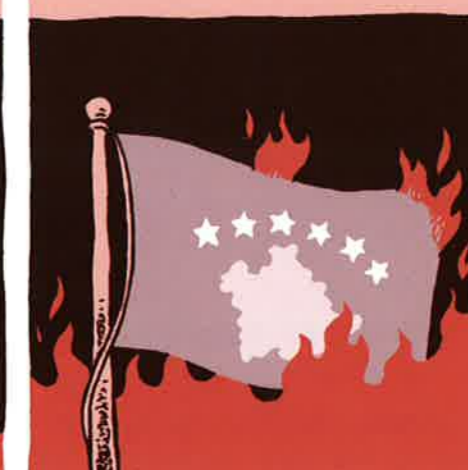

Ei tuntunut enää järkevältä elätellä turhia toiveita. Kohtalomme vaikutti väistämättömältä.

Mita tulee Kosovoon – emme kaipaa mitään. Kun tietää, ettei ikimaailmassa voi palata, sitä unohtaa ne vähät asiat, jotka mahdollisesti ovat olleet hyviä.

Ennakkoluulot romaneja kohtaan kytevätkä kaikkialla, mutta täällä ne tuntuvat lieviltä verrattuna synnyinmaassamme likehtivään vihaan.

Jos haluavat, polttakoot kaiken siellä poroksi! Meidän osaltamme ja meidän lastemme osalta se on täysin samantekevää.

Me emme kaipaa mitään!